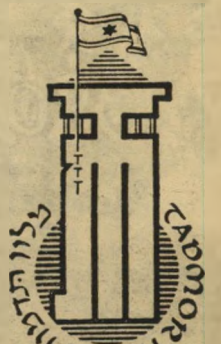

כולם מעשנים אותך

מטוסיאן
דה לוקס

חגגו את הולדת שנת 1955

חוף הרצליה

השתתפו במסיבה הנערכת להנאתכם במועדון טיפאזי הנמצא במרחק 15 דקות נסיעה מתל-אביב, ביום שני, ה-31 לדצמבר 1954. במסיבה ישתתפו שתי תזמורות בניצוחו של מנדלבלאום והזמרת ייש אליה החדשה ביותר, אריקה רוסי.

רעשנים, מתנות, שהי כוסיות המשקה הראשונות וגנה של קינוח סודה יהיו כלולים במחיר של 10 ל"י לנפש (כולל את כל המסיים). הזמינו מקומות מראש בטלפון 25113, או 66595. שירות מוניות אל המסיבה וממנה ינהל עליידי קופל טורס, רח" שטרניחובסקי 4, טלפון 3365, תל-אביב.

מלון תדמור

פתוח בכל ימות השנה.

(המשך עמוד 9)

הוא עשה זאת רק באורח חלקי. אחת הסירות, מנורה נמסרה למספנת גליה, הות קנה כספית גרר. שלד שני נמסר למספנת הטוגן של סולל-בונה, שלושה השלדים ה-אחרים נשארו בנגל, נרקבו ונסדקו בהדרגה. משרד-החקלאות התעורר לפעולה רק ל-אחר ששקע אתו משלד-הסירות במים. עתה היה ברור כי יש להציל את אשר ניתן להציל. השלד נמשה, הוטלא בפחים וכברונט, ואושי המשיד התחילו להפש לקוח מתאים.

הלקוח נמצא. היה זה יצחק אריאל, אחד ממנהלי חברת דיגיטרינגים. הוא הוזמן לחיפה, ראה את שלד-הסירה, הסכים לקבל אותו בתנאי שתניתן לו סובסידיה לביצוע התיקונים. משרד-החקלאות הסכים: הוא היה מוכן לעשות הכל כדי להפטר מן השלד הסדוק והדולף, בו הפעלה משאבת-יד עש-רים וארבע שעות ביממה.

הפליגה לרא תיקונים. למעשה היה השלד שייך לחברה להשקמת בחקלאות, חברה בת לבנק החקלאי, השייך למשרד-החקלאות. הבנק אישר את העברת השלד לדיגיטרינגים — וההכנות לגירתו לנמל יפו החלו, אף על פי שלא בוצעו בו כל תיקונים.

השבוע, לאחר שכמעט וקיפדה ההונחה את חייהם של אריאל ונדיר, נתגלה כי לאסון קדמו כמה וכמה תופעות אחרות של חוסר-זהירות בולט:

- אורך הכבל בו נגרר שלד-הסירה היה רק 100 מטר, בה בשעה שהתקנות הימיות מצריכות שימוש בכבל בעל אורך מינימלי של 300 מטר.
- בניגוד לתקנות הימיות לא היו בסירה הנגרת כל פנסי רוח, אקדוחי ראקטות, חגורות הצלה, מוון ומים.
- חברת הביטוח, אליה פנה אריאל לפני ההפלגה, בדקה את שלד-הסירה, סרבה להסתכן.

• מהלך נמל-חיפה הניחה לגוררת ול-נגררת לצאח אל הים הפתוח מבלי לבדוק את כושרן.

הסערה מסביב לפרשה כולה הלכה וגדלה דיגיטרינגים האשימו. משרד-החקלאות הכי-חיש רק דבר אחד נשכה מלב כולם: שני שלד-הסירות הנותרים נשארו במקומם, הוסיפו להרקב.

הגבול

הגבול השקט

קלחת תקריות-הגבול שהשתוללה בחוד-שיים האחרונים במזרח ישראל ובדרומה. השכיחה מלב האורח את הגבול השקט היחיד: הגבול הישראלי-לבנוני, המתמשך מראש הניקרה ועד מתולה. בגבול זה כמעט ולא אירע דבר. המשמרות של שני הצדדים קיימו יחסים כמעט-ידידותיים, נפגשו מדי פעם על ספלי קפה ריחני, החליפו ציוד, התקריות הבודדות שאירעו בגבול-הצפון נשארו בעיקר אופי מצחיק.

לפני ימים מספר הבחין שומר-גבול יש-ראלי באופו שדהר לעברו מכיוון הגבול הלבנוני. האופנוען עבר במהירות על-פני שומר הגבול, קיב אל המחסום, ניסה לה-רים אותו.

"היי! קרא השומר, "מה אתה עושה?" האופנוען נדהם ושאל בערבית: "באיזה שפה אתה מדבר ואיזה מין מדים אתה לובש?" אחר הוציא מכיסו רישיון של הצבא הלבנוני, שהתיר לו לנוע באופן חופשי באזור-הגבול.

רק לאחר שעה ארוכה, כאשר הוברר לאופנוען שהוא חדר לשטח ישראלי, אמר בנימת הנצלנות: ידידי, אתה צריך להבין אותי, איך יכולתי לדעת שעברתי על פני תחנת הגבול שלנו? איש לא עצר אותי. קרוב לוודאי שהממוזרים הללו שכחו לישון.

"הוא שכח לשלם." מקרה מעציב יותר אירע ליוסף אחסיין, ערבי ישראלי שעסק בקביעות בהברחת חשיש ואופיום מן הלבנון. הוא היה חוצה את הגבול פעמים אחדות בשבוע בשבילים נסתרים, ובשיבו מן הלבנון היה נכנס לתחנת-הגבול הלב-נונית ומשלשל לידי השומרים סכום כסף מסויים. הלבנונים קיבלו את הכסף ושחקו. הישראלים חשדו ביוסף, אך לא הצליחו לתפסו במקום-המשוע.

לפני שבועיים הוזעקו שומרי-הגבול הלב-נוניים את חבריהם הישראליים אל קו הגבול. במרחק מטרים ספורים מן הקו, בשדה קוצים היתה מוטלת גופתו של יוסף אחסיין. הוא ניקב בכדורים ככבדה.

"מי ירה בו?" חקרו הישראלים.

"אללה עראף," השיב מפקד המשמר ה-ל-בנוני. אחר קרץ בעינו קריצה רבת מש-מעות והוסיף בלחש: "המסכן... הוא שכח לשלם."

תנועה

פילפול משפטי

דניאל פורד לא השתייך על משפחת ייצי-רנייה-מכוניות המפורסמים. אולם הוא היה קשור בקשר הדוק עם עסקי-מכוניות: הוא קסיע את מונייתו (פורד בעל שבעה מקומות) לאורך קו 55 של חברת דן (תל-אביב — רמת-גן) ולאורך קחי אוטובוסים אחרים, נע-צר בכל מקום בו ראה בנייה-אדם מחכים ל-תחבורה.

פורד חשב שהוא עושה שירות גדול ל-ציבור. שוטרי התנועה חשבו אחרת. התו-צאה: לפני חודשים הובא נהגיה-מונית ל-בית-הדין לעבירות תנועה, הודה באשמה של החניית המונית במרחק של פחות מ-12 מטר רים מתחנת-אוטובוסים, טען כי התחנה ה-נידונה לא היתה חוקית, נפטר בקנס של 5 לירות.

תחנה מרכזית — בלונדון. בשבוע שעבר שוב הגיע פורד לאולם בית-המשפט. הפעם עמד לפני השופטים פנחס אבישר, אליהו מני ויצחק זונדלביץ, אשר דנו בעיר-עירו על פסקה-דין הראשון.

עורך-הדין שמחה חייט, פרקליטו של פורד, טען כי אין כל הוכחות על המפה שרחוב שלמה, בקרבת התחנה המרכזית בו קיבל פורד את הרפורט, נמצא בתוך הגבול לות העירוניים של תל-אביב, ציטט מתוך פסקדין אנגלי מפורסם: "מגדל-בלונדון אי-נו נמצא בלונדון, אלא אם כן הוכח הדבר על המפה." השופטים החליטו מבטים רבי-משמעות, חיכו, רשמו את דבריו.

חייט הוסיף וטען כי מונייתו של פורד הינה למעשה אוטובוס, היות וחוקי-העזר העירוניים הגדירו אוטובוס כ-כלי-רכב בעל שבעה מקומות, או יותר. "אולם אף אילו היו במונית ארבעה מקומות, היה העירעור מבוסס," הוסיף עורך-הדין הצעיר, "היות וב-בית-הדין המוקד לא הוכיחה התביעה כי במונית היו פחות משבעה מקומות."

נהגים רבים חיכו לפסקה-דין בקוצר-רוח, שמחו לשמוע ביום ו' שעבר כי פורד יצא זכאי, אם כי בית-הדין ציין בפסקדינו: "העירעור מוכרח להתקבל, אף על פי שהוא בנוי בעיקר על פילפול משפטי." חייט הגיש מיד תביעה להחזיר לשולחו את סכום הקנס.

דת

את הנעשה אין להשיב

ואשה גרושה מאיש לא יקחו כי קדוש הוא לאלוהיו.

בתחילה היתה כוונתו של המחוקק ה-קדום, אשר שיבץ פסוק זה בספר ויקרא פרק כ"א, ברורה בהחלט: הוא נתכוון לש-מור על הטהרה והרמה המוסרית הגבוהה של משפחות הכהנים. אולם בחלוף הד-רות איבדה ההוראה את ערכה. בית-המקדש נהרס. הכהנים שנשארו בחיים התערבו בין שאר המעמדות, נדללו מן הישראלים ה-פשוטים רק בשלשלת-יחסין שלהם.

אולם התנאים, האמזראים, הפוסקים, ה-מפרשים ומפרשי-המפרשים שקמו מאז ועד היום, לא העזו לבטל את החוק הגבו-מכל משמעות: התורה ניתנה למשה מסי-

* פורד נתבע לדין בהתאם לחוקי העזר של עיריית תל-אביב משנת 1937.

הארץ

שנים מעלתי עד שהצלחתי לעלות משפל המדרגה. אינני רוצה שכל עמלי ירד לטמיון (ידיעות אחרונות). אברהם בארי, חיפה

מועלי כל העולם, התאחדו! כינוס ארצי של בעלי-המוסכים ב-ישראל... ביורו הבעיות הבעורות של בעלי המוסכים ותחנות-השידור (ידי-עות אחרונות).

ברוך כרנהיימר, חיפה
קול סוקוני ואקוט, או קול של ?